

3. Народний живопис по склі (іконопис) | Sofiya Zhelizna - Academia.edu [Електронний ресурс]. – Режим доступу: www.academia.edu/.../Народний_живопис_по_склі_іконоп...

4. Глухенька К. Пошуки неповторної краси / К. Глухенька // Образотворче мистецтво – 1974. – №3. – С. 23–25.

5. Сколоздра І. Живопис на склі / І. Сколоздра. – К.: Мистецтво, 1990.

6. Рак А. Т. [Електронний ресурс]. – Режим доступу: https://uk.wikipedia.org/wiki/Рак_Анастасія_Трохимівна

7. Живопис на склі. Художник Наталія Курій-Максимів. [Електронний ресурс]. – Режим доступу: ukrainianchi.com/Живопис-на-склі-Художник-Максимів/

Римбу В. Р.,

магістрант Київського університету культури;
Науковий консультант: Сидоренко А.І.,
кандидат педагогічних наук, доцент,
м. Миколаїв

СУЧАСНИЙ СТАН ПІДГОТОВКИ ФАХІВЦІВ ДОКУМЕНТНО-ІНФОРМАЦІЙНОЇ СФЕРИ В УКРАЇНІ

Документування – невід’ємна складова функціонування будь-якої організації, незалежно від тієї чи іншої організаційно-правової структури, форми власності та масштабу діяльності. Тому документознавча освіта відіграє важливу роль як у функціонуванні організації загалом, так і в організації роботи з документами безпосередньо, адже саме вона дозволяє систематизувати не лише знання про себе, а й створювати оптимальні умови для пізнання всіх видів робіт, і не лише з документами.

Питання підготовки документознавців в Україні стали актуальними у середині 90-х років ХХ ст. Різні аспекти розв’язання питань підготовки майбутніх фахівців-документознавців знайшли висвітлення у працях В. Бездрабко, Н. Гайстнюк, С. Дубової, Н. Кушнаренко, С. Кулешова, М. Слободяника, О. Матвієнко, А. Соляник, Л. Філіпової, Г. Швецової-Водки та ін. [1-8]. Педагогічним та навчально-виховним аспектам професійної підготовки документознавців також приділена увага дослідників: О. Карпенко, Л. Квасюк, О. Матвієнко, Л. Петрова. Сьогодні провідні вітчизняні науковці продовжують формування інтегрованої системи знань про документ у рамках наукової та навчальної дисципліни «Документознавство», основними напрямками дослідження якої є: теоретико-фундаментальні, теоретико-прикладні, історичні, науково-технологічні, що активізуються спільними зусиллями лідерів та учасників наукових шкіл документознавства, архівознавства, істориками, джерелознавцями, книгознавцями, бібліотекознавцями, представниками інших суміжних наук. При цьому

важливою складовою є подальше вивчення багатоаспектного поняття документ, яке сьогодні набуває суттєво нового значення та функціонального призначення, проникає в усі галузі людської діяльності та поповнення і вдосконалення наукового, професійного потенціалу фахівців документно-інформаційної сфери, відповідно до сучасних вимог для забезпечення позитивної перспективи розвитку науки, її наукової й освітньої інфраструктури [2,4,8].

Результати аналізу процесів становлення наукової й освітньої інфраструктури українського документознавства, починаючи з періоду проголошення незалежності Української держави до 2000-х рр. і появою галузевих профільних науково-дослідних установ та освітніх центрів, що спеціалізуються на нарощуванні науково-освітньої інфраструктури, підготовці кадрів із документознавства та інформаційної діяльності, розробленні документаційної бази навчально-методичного забезпечення теоретичних і практичних проблем спеціальності, виданні професійної фахової періодики, організації наукових, науково-практичних конференцій, форумів, семінарів та розвитку вищезазначеної наукової спеціальності свідчать про актуальність подальшого дослідження концептуальних підходів підготовки та виховання нової генерації документознавців, фахівців з інформаційної діяльності [2, 5].

Система підготовки кадрів зі спеціальності «Документознавство та інформаційна діяльність» започаткована у закладах вищої освіти і культури України з середини 1990-х рр. у Києві, Харкові, а згодом – у Рівному та в Миколаївському філіях Київського національного університету культури і мистецтв [6,7]. Наразі перелік вищих навчальних закладів значно розширився і охоплює практично більшість обласних центрів України. Низка вчених, від затвердження 1994 р. Міністерством культури і мистецтв України першого навчального плану і всіх супровідних документів спеціальності «Документознавство та інформаційна діяльність» за напрямом «Культура» та проведеного першого в Україні набору студентів у Харківській державній академії культури, почали формувати своєрідну методику викладання як складової ефективного процесу навчання, що забезпечує теоретичну та практичну підготовку студентів завдяки гармонійному поєднанню їхньої самостійної роботи з лекційними, практичними, семінарськими заняттями, контролем знань. Дане питання завжди буде актуальним, і широко обговорюватиметься дослідниками на сторінках наукових та професійних видань, науково-практичних конференціях та семінарах, оскільки від методики викладання та дидактичного забезпечення значною мірою залежить забезпечення якості вищої освіти України. Щодо рівня якості освіти за спеціальністю «Документознавство та інформаційна діяльність» в Україні, то тут дослідники виділяють низку позитивних і негативних моментів. Зокрема, до позитивних належить: повнота та незмінність встановлених у Державному класифікаторі професій кваліфікаційних вимог до обсягу знань і умінь фахівця «Документознавець»; висока якість розроблених навчальних і робочих навчальних планів підготовки фахівців, до яких з розвитком обчислювальних

потужностей персональних комп'ютерів і розробленням, відповідно до цього процесу, нових програмних систем вносяться зміни; факти успішного працевлаштування, дипломовані фахівці зі спеціальності «Документознавство та інформаційна діяльність» затребувані в різних інформаційних центрах, на підприємствах, в установах, органах державної влади й управління, організаціях соціальної сфери тощо, незалежно від напрямів їхньої діяльності. До негативних належить пошук відповідей на такі запитання: по-перше, чи потрібна країні така кількість випускників спеціальності «Документознавство та інформаційна діяльність» із корпоративною методологічною підготовкою?; по-друге, звідки взялася така кількість викладачів вищої кваліфікації, здатних на належному рівні вести підготовку майбутніх фахівців документно-інформаційної галузі? [2,3,4,8].

Слід відзначити, що з 2015 року в Україні введена нова спеціальність «Інформаційна, бібліотечна та архівна справа», у межах якої здійснюється підготовка майбутніх фахівців-документознавців. Трансформовані навчальні плани, введені нові дисципліни, зокрема «Загальне документознавство», «Спеціальні системи документознавства», низка дисциплін з комп'ютерних технологій. Збільшена частка дисциплін управлінського спрямування, зокрема з питань державного управління.

Отже, можна відзначити, що в Україні сформована і функціонує система підготовки майбутніх фахівців документно-інформаційної сфери в рамках спеціальності «Інформаційна, бібліотечна та архівна справа», але вона, безумовно, потребує подальшого розвитку, модернізації, враховуючи розвиток новітніх інформаційно-комунікаційних технологій в освіті та нових методів і форм організації навчання.

Список використаних джерел:

1. Асеев, Г. Документознавство в інформаційній індустрії / Г. Асеев // Вісник Книжкової палати. – 2013. – № 6. – С. 24-27.
2. Бездрабко, В.В. Документознавство в Україні: інституалізація та сучасний розвиток : монографія / В.В.Бездрабко. – К.,2009. – 720 с.
3. Дубова, С. В. Стан наукової розробленості проблеми підготовки документознавців для сфери державного управління / С.В Дубова // Вісн. Кн. палати. – 2010. – №6. – С. 21-24.
4. Кулешов, С. Г. Документознавство: Історія. Теоретичні основи / С. Г. Кулешов. – К. : УДНДІАСД ; ДАКККіМ, 2000. – 161 с.
5. Малик, Г. Д. Компетентнісний профіль документознавця / Г. Д. Малик // Вісник Харківської державної академії культури. – 2013. – Вип. 41. – С. 82-92.
6. Матвієнко, О. В. Документознавча освіта: проблеми та перспективи розвитку практики та наукових досліджень / О. В. Матвієнко

// Бібліотекознавство. Документознавство. Інформологія. – 2009. – № 4. – С. 7-22.

7. Слободяник, М. С. Становлення та розвиток вищої документознавчої освіти в Україні / М. С. Слободяник // Бібліотекознавство. Документознавство. Інформологія. – 2011. – № 3. – С. 4-5.

8. Швецова-Водка, Г. М. Місце документознавства в системі наук / Г. М. Швецова-Водка // Бібліотекознавство. Документознавство. Інформологія. – 2007. – № 4. – С. 6-10.

Росінська А.В.,

студентка III курсу факультету менеджменту і бізнесу ВП «Миколаївська філія Київського Національного університету культури і мистецтв»;

Науковий керівник: Сидоренко А.І., кандидат педагогічних наук, доцент кафедри інформаційної, бібліотечної та архівної справи ВП «Миколаївська філія Київського національного університету культури і мистецтв», м. Миколаїв

ДІЯЛЬНІСТЬ БІБЛІОТЕК З ОРГАНІЗАЦІЇ СОЦІОКУЛЬТУРНОГО ДОЗВІЛЛЯ: СУЧАСНИЙ АСПЕКТ

У сьогоdnішньому житті вирішення питання заповнення ніш дозвілля особливо актуалізується, оскільки зниження платоспроможності населення призводить до відчуження його від тих культурних благ, які вимагають грошових вкладень. Ця обставина призводить до утворення лакун у вільному часі людей, і не завжди вони можуть бути заповнені грамотно і з максимальною користю.

До цих питань зверталися вітчизняні дослідники Н. Захарова, С. Кирій, Л. Лупіка, О. Матвійчук, Л. Петровська, О. Печена, Н. Солонська, І. Цуріна та зарубіжні – О. Домаренко, Л. Жаркова, Г. Олзоєва, С. Матліна, Ю. Мелентьєва.

Слід відзначити, що поняття про змістовне дозвілля ще не має остаточного визначення. Це наочно показують результати анкетування. За результатами соціологічного дослідження дозвілля і читацьких уподобань користувачів Кіровоградської МЦБС, у блоці питань, присвячених реалізації вільного часу зі 110 опитаних, більшість просто гуляють, 30% витрачають цей час на зустрічі з коханою людиною, 28% читають і слухають музику, 18% дивляться телевізор, 11% відводять час на спорт і походи по гостях, 10% приділяють час хобі. Таким чином, дозвілля більшості респондентів спрямоване на порожнє проведення часу [6].